

Carsten Jensens tale ved demonstrationen mod udlændingeloven

Taler

Carsten Jensen
Journalist og forfatter

Dato

26. januar 2016

Sted

København

Hvis du spørger regeringen og dens støttepartier, hvorfor vi demonstrerer mod den udlændingelov, L87, der netop i dag er blevet vedtaget af et flertal i Folketinget, vil svaret lyde, at vi er flok totalt uvidende, i bedste fald naive, i værste fald bevidst samfundsundergravende tåber, der vil åbne Danmark for en invasion af uintegrerbare flygtningehorder.

Der kunne selvfølgelig også være en anden grund til, at vi står her. Måske står vi her, fordi der er noget i os, der forbyder os at se væk, når et menneske ligger blødende for vores fødder. Måske står vi her, fordi vi er af den overbevisning, at en fremstrakt hånd er et bedre kommunikationsmiddel end en sømbeslået støvle. Måske er vi drevet af den simple logik, at et menneske, der har mistet alt, har brug for hjælp til igen at finde fodfæste.

Se, der kommer de slæbende med deres kufferter tunge af diamanter. De er ikke flygtninge. De er diamantsmuglere. Sådan ser vores justitsminister Søren Pind på flygtninge.

Kyniske spekulanter i vores velfærd. På jagt efter arbejdsfri indtægter lader ægtemænd deres koner i stikken, mødre deres børn. Sådan ser Naser Khader, denne megafon for gemenheden, på de syriske flygtninge, der engang var hans landsmænd. De burde blive hjemme og kæmpe, siger han og bedyrer, at det ville han selv gøre, denne vendekåbe, der skifter politiske partier som andre skifter underbukser. På hvis side ville han kæmpe i Syrien? Torturbødlen og masseorderen Assads på de ulige datoer, de fanatiske islamisters på de lige datoer?

Vi sværmer for ordet nærområder, som er i kælen slægt med ordet nærmiljø. Det er din pligt over for Danmark, Europa, menneskeheden og dig selv at blive i

nærområdet, siger vi til flygtningene. Der er du tæt på dit hjem, dit sprog, en kultur, du kender og er fortrolig med. Men de teltlejr i Mellemøsten, hvori millioner nu bor, og som truer sammenhængskraften i de overbelastede værtslande, er ikke noget nærmiljø. Det er slet ikke noget miljø, men destruktionsanstalter for alle menneskelige værdier, inklusive sprog, kultur og livsstil, skueplads for en overlevelseskamp af den mest brutale slags, som kun bliver skærpet af utilstrækkelige fødevarerforsyninger.

Selv om den del af udlændingeloven L87, der omhandler konfiskering af smykker og andre værdier, er blevet lempet, er hensigten stadig forstemmende tydelig. Skal du beholde et smykke, må du bevise, at det har affektionsværdi. Den mere end halvt udtalte anklage er, at du ikke er værdig til den flygtningestatus, du påberåber dig.

De har mistet alt, når de når vores grænser. Og i paskontrollen fratager vores politikere med deres bevidst inkriminerende retorik flygtningene det sidste, de har, deres værdighed og menneskelige integritet. Som en utroværdig masse af svindlere, snyltere og kujoner, der kun fortjener vores foragt, bliver de lukket ind i vores land.

I dette land, som er så fuldt af tomme bygninger og nedlagte institutioner, venter der på mange af dem en teltlejr, et valg, de danske myndigheder bevidst har truffet, fordi teltet rummet et vigtigt budskab til de udmattede flygtninge. Du har rejst gennem ørkener, og med fare for at drukne krydset Middelhavet i utætte både, og du er ingen vegne kommet: Du er endt i den samme teltlejr, du flygtede fra. Teltet er din skæbne. Din fremtid er flugt. Du er på livstid dømt til at vandre fra telt til telt, en evig hjemløs. Fat det så!

Udenlandske medier har beskrevet Danmarks forbløffende forvandling fra human velfærdsstat til Europas ondskabsfulde landsbytosse. De har fuldstændig ret. Danmark er blevet et afstumpet land med pigtråd om hjertet.

Det er derfor, vi demonstrerer i dag. For at vise, at ikke alle borgere i Danmark er som vores politikere. Der er mange i dette land, der tænker på en anden, åben og varmere måde. Vi er medlemmer af et større fællesskab, medmenneskelighedens, medfølelsens og menneskerettighedernes, og vi ved, at ingen kan unddrage sig sit globale ansvar. Men vores store problem er, at så få politiske partier minder os om det. Den anstændige borgerlige midte er blevet tavs, socialdemokraterne

er moralsk nedbrudte. Ekstremisterne råber deres skingre budskaber. Fornuftens repræsentanter mumler eller tier.

Vi har ikke en flygtningekrise. Europa har før kendt til flygtninge og formået at håndtere millioner. Vi har en politisk krise, og den består ikke i afmagt, men i europæisk uvilje til at dele ansvaret for flygtningestrømmen. Hvis den Europæiske Unions 28 medlemslande i stedet for Finanspagten brugte deres betragtelige energi på en Menneskepagt, kunne vi de næste fem år tage mellem en og to millioner flygtninge årligt, og kontinentets befolkningstal ville stadig ikke øges med meget mere end et sted mellem en og to procent.

Hvis du selv har et barn, så stil dig hen foran spejlet, når du har læst L87, denne lov, der som en brutal menneskehandler skiller børn fra deres forældre i tre afgørende år, og mærk så efter. Er der ikke noget, som kommer helt nede fra bunden af din krop, med udspring i hver eneste af dine livshungrende celler, som skrider i protest mod denne bureaukratiserede umenneskelighed? Er din solidaritet med en anden mor, en anden far, din instinktive omsorg for et fortabt barn ikke større og stærkere end den barriere, som er skabt af hudfarve, sprog og kultur? Er denne lov ikke et overgreb på selve det, vi alle sammen godt ved er meningen med livet, at tage vare på dets fortsættelse, børnenes lykke?

Foran spejlet er det så ikke det spørgsmål, der ubønhørligt må presse sig på for hver enkelt af os: Hvad hvis det var mig, der havde mistet alt? Hvad hvis det var mig, der måtte leve i ødelæggende uvished om mit barns skæbne?

Eller er den afgrund, der skiller os fra flygtningene så uoverstigelig stor, at spørgsmålet slet ikke kan stilles?

Vi står her i dag, som danskere, som borgere, som mennesker, fordi vi ikke bare aner, føler eller tror, men ved, at ligheden mellem mennesker er større end forskellene. Der er så meget i den globale situation, der inviterer til afmagt. Men her kan vi gøre noget. Og så vil vi ikke.

Vi demonstrerer her i dag for at minde hinanden om, at vi er på denne plagede klode for at tage vare på hinanden, ikke for at vende ryggen til, når nogen lider.

Kilde

carstenjensendk.wordpress.com

Kildetype

Dokumentation på online medie

Tags

Demonstrationstale

URI

<https://www.dansketaler.dk/tale/carsten-jensens-tale-ved-demonstrationen-mod-udlaendingeloven-2016>